

MSB 276

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers – directeur: David R. Hettema

De betekenis van onbesnedenheid (AKROBUSTIA) in Efeze 2:11

Door M.B. Hammond

Van alle volken ter wereld waren de Israëlieten het enige volk met het door God gegeven ritueel van mannelijke besnijdenis. Ze praktiseerden twee soorten besnijdenis: de besnijdenis op de achtste dag die door God aan Abraham was gegeven als een verbond (Gen.17:10-14) en de besnijdenis op de achtste dag volgens de wet van Mozes, uitgevoerd door een priester in de tempel (Lev.12:3). Na vele jaren werden de Israëlieten echter ongehoorzaam aan God, wat leidde tot hun ballingschap in andere landen. De Joden hadden geen 'verplaatsbare religie'. Als gevolg daarvan voerden veel Joden, die buiten Judea woonden en geen toegang hadden tot Jeruzalem, het ritueel van de besnijdenis niet meer uit en werden ze beschouwd als *AKROBUSTIA*.

Het Nederlandse woord 'onbesneden', vertaald uit het Griekse woord *AKROBUSTIA*, gebruikt in Efeziërs 2:11, betekent eigenlijk 'voorhuid'.¹ De meeste Bijbelstudenten gaan ervan uit dat het alleen verwijst naar 'mensen van heidense afkomst' of 'mensen uit de volken'. Evenzo verwijst de brief van de apostel Paulus aan de Efeziërs, gericht aan 'de heiligen, zij die zijn en geloven in Christus Jezus' (Ef.1:1; O.Q. Sellers' Resulterende vertaling in *Seed & Bread* nr. 58), niet alleen naar 'besnedenen'. In de periode van de Handelingen bracht Paulus zijn boodschap eerst aan de Joden in de synagogen. En toen zij de boodschap hoorden en zich ervan distantiëerden, ging hij naar de Grieken (Grieks: *HELLĒN[ISTĒS]*; Rom.1:16). Maar het opnemen van enkele Grieken/heidenen maakte veel Joden jaloers (Rom.11:11; Hand.13:44-52). De 'judaïsanten' (zie *More Seed & Bread* nr. 254) die hem op de hielen zaten, probeerden alle christenen (Joden en heidenen) te bekeren door hen te dwingen de besnijdenis en de wet te aanvaarden, waarvan Paulus had onderwezen dat die geen waarde hadden (Handelingen 15:24). De meeste Joden in de diaspora konden de wet van God, zoals die aan de Israëlieten was gegeven, niet naleven en kregen van hun broeders in Palestina de bijnaam *AKROBUSTIA*. Redding was/is echter alleen door geloof in Jezus Christus, die geen onderscheid maakt tussen Joden en volken (Rom.15:8-9).

Het unieke woordgebruik van Paulus in Efeziërs moet worden begrepen in het licht van Gods bedoelingen met Israël. Paulus zegt: **"Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen (Grieks: *ETHNOS*) waart naar het vlees, en onbesneden (Grieks: *AKROBUSTIA*) genoemd werdt door de zogenaamde besnijdenis, die werk van mensenhanden aan het vlees is, dat gij te dien tijde zonder Christus waart, uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop (verwachting) en zonder God in de wereld. Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van Christus. Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, afgebroken (vernietigd) heeft"** (Ef.2:11-14; zie ook O.Q. Sellers' Resulterende vertaling in *Seed & Bread* nr. 59). Zoals eerder uitgelegd, betekent het woord heidenen in vers 11 "die van de volken" (Grieks: *ETHNOS*). Het waren met name de verbonden van God die de "tussenmuur" vormden die de Joden/Israëlieten scheidde van die van de volken (Ef.2:14). We merken op dat Paulus schreef aan 'heidene[n] naar het vlees', die 'de onbesneden' (Grieks: *AKROBUSTIA*) werden genoemd, en aan de Joden in Palestina, die 'besneden' (Grieks: *PERITOMĒ*) werden genoemd. Paulus wist dat besnijdenis een zaak van het hart was (Rom.3:29-30). We moeten de termen hier nader bekijken.

De mensen tot wie Paulus zich richtte, waren Joden in hun gedrag, niet noodzakelijkerwijs door geboorte. Hij noemt hen niet direct 'het zaad van Jakob', maar als deze Joden van de besnijdenis mensen 'uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte' achtten met de weersprekende term *AKROBUSTIA*, dan minachtten zij niet de volken, maar hun Joodse broeders die niet naar Palestina waren gerefugeerd. We zullen nu onderzoeken wat er werkelijk kan worden afgeleid uit de uitleg van Paulus.

De Joodse leiders in Jeruzalem beschouwden zichzelf als *rechtvaardigen* omdat ze zogenaamd de wet van Mozes letterlijk volgden, hoewel ze er vaak hun eigen interpretaties aan toevoegden. Ze noemden alle arme mensen en verschoppelingen *zondaren*. Toen ze het levendige verslag van Paulus hoorden over de groepen uitgeroepen/gelovigen die hij tijdens zijn eerste zendingsreis had gesticht, zegt de Schrift: **"Maar er stonden uit de partij der Farizeeën enigen op, die gelovig geworden waren, en zeiden, dat men hen moest besnijden en gebieden de wet van Mozes te houden. En de apostelen en de oudsten vergaderden om deze aangelegenheid te overwegen"** (Hand.15:5-6). Toen het overleg was afgerond, gaf Jakobus aan Paulus een brief met de volgende inhoud: **"Want het heeft de heilige Geest en ons goed gedacht, u verder geen last op te leggen dan dit noodzakelijke: onthouding van hetgeen de afgoden geofferd is, van bloed, van het verstikte en van hoererij; indien gij u hier voor wacht, zult gij wèl doen. Vaart wel!"** (Hand.15:28-29). Zoals eerder uitgelegd², werden deze zelfingenomen Joden bestempeld als "de judaïsanten" die zich tijdens zijn tweede en derde zendingsreis bemoeiden met Paulus' boodschap aan zondaars. Dit waren de mensen die hij in Galaten 2:4 met de volgende scherpe woorden bekritiseerde: **"de binnengedrongen valse broeders, lieden, die waren binnengeslopen,**

¹ Zoals de Statenvertaling heeft: "... en die voorhuid genaamd werdt..." (vert.)

² Zie *More Seed and Bread* nr. 254 (vert.)

om onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, te bespieden, en zo ons tot slavernij te brengen.” Deze judaïstanten hadden er alles aan gedaan om de Joodse en heidense gelovigen in de diaspora tot Joodse proselieten te maken in plaats van gelovigen in Jezus Christus.

De lange geschiedenis van de verstrooiing is het kernpunt in Paulus' betoog in Efeziërs 2:11-14. Het volk was verdeeld geraakt na de dood van Salomo. De tien noordelijke stammen waren vanaf het begin afgodendienaars. Afgoderij beïnvloedde ook afwisselend de koningen van Juda en de tempeldienst, waar alleen Gods wet kon worden nageleefd. Als gevolg van hun ongehoorzaamheid aan God stuurde Hij de tien noordelijke stammen in 720 v.Chr. in ballingschap naar Assyrië, terwijl de twee zuidelijke stammen in 606-586 v.Chr. in ballingschap naar Babylon gingen. Na ongeveer 70 jaar, toen de Perzen Babylon hadden verslagen, stond Kores de Joden toe Jeruzalem opnieuw te bezetten. De tempel werd herbouwd en ingewijd in 516 v.Chr. Van de meer dan 1,5 miljoen Joden die toen in ballingschap waren, keerden slechts ongeveer 50.000 terug naar het land. Rond 450 v.Chr. verzamelde Ezra de wetboeken en bestrafte hij de priesters vanwege hun gemengde huwelijken met mensen uit de omliggende landen. Het boek Maleachi, geschreven rond 400 v.Chr., maakt duidelijk dat de priesters zich niet voldoende aan de wet van Mozes hielden. Het Oude Testament eindigt daar met een groot aantal Joden in ballingschap –veel meer dan in Palestina.

In de 400 jaar tussen het Oude en het Nieuwe Testament versloegen de Grieken de Perzen en stond Israël afwisselend onder het bewind van de Egyptische heersers (Ptolemaeën) en de Syrische heersers (Seleuciden). Rond 200 v.Chr. werden de Syrische heersers dictatoriaal (Antiochus IV Epiphanes, de ergste van allemaal) en probeerden ze Gods religie in Israël uit te roeien. Daarop volgde de opstand van de Makkabeeën, die is vastgelegd in de apocriefe boeken. Deze verzameling boeken is niet opgenomen in de *protestantse Bijbel* en is alleen van seculier belang, ook al beschrijven ze ongeveer 100 jaar van zelfbestuur van Israël (167-63 v.Chr.). In die tijd werden de Farizeeën en Sadduceeën rijke leiders van het volk en bemoeiden ze zich zelfs in de onderwijstaken van het priesterschap. Rond de tijd van het Griekse Rijk was de Griekse taal de seculiere taal van de heersers geworden. De *Septuaginta* (Griekse vertaling van de Hebreeuwse Geschriften met het Oude Testament) werd rond het midden van de 3^e eeuw in Alexandrië geproduceerd. De meeste citaten in het Nieuwe Testament volgen deze vertaling. Het is waarschijnlijk dat de bijnaam *AKROBUSTIA* ergens in de 2^e eeuw is ontstaan, toen de Farizeeën probeerden de macht over het volk te verkrijgen. Hun doel was het behoud van de nationale integriteit en strikte naleving van de wet van Mozes. Ze ontwikkelden zich tot zelfingenomen en hypocriete formalisten (zie Matt.12:1-5; 15:1-9; 16:1-12; 22:1-45).

In 63 v.Chr. veroverden de Romeinen onder Pompeius Palestina. Antipater, een Edomiet, werd benoemd tot heerser over Judea. Na zijn dood werd hij opgevolgd door zijn zoon, Herodes de Grote, die van 37 v.Chr. tot 3 v.Chr. koning was. Deze Herodes herbouwde de tempel in Jeruzalem in grote pracht en praal, om zo de gunst van de Joden te winnen. In de 400 jaar durende intertestamentaire periode werd de term 'verstrooiing' gebruikt voor Joden die buiten hun thuisland Palestina woonden. Oorspronkelijk hadden velen ervoor gekozen om in de landen van hun ballingschap te blijven wonen, maar hun aantal nam toe; velen trokken naar verre landen. Er ontstonden sterke kolonies in alle provincies van het oude Griekse Rijk, gevolgd door het Romeinse Rijk. In Johannes werden deze mensen geïdentificeerd, net nadat Jezus tot hen had gesproken (Johannes 7:33-34). Deze Joden waren nu jaloers: **“De Joden dan zeiden tot elkander: Waar zal deze heengaan, dat wij Hem niet zullen kunnen vinden? Hij is toch niet van plan naar de Griekse verstrooiing te gaan en de Grieken te leren?”** (Joh.7:35). Ze wisten dat grote aantallen Joden over het buitenland verspreid waren, en zoals eerder uitgelegd, leidde deze jaloezie ertoe dat de sterke bijnaam *AKROBUSTIA* aan hen werd gegeven. Paulus sprak deze groep in Efeziërs 2:11 aan als “heidene[n] naar het vlees”.

“De tussenmuur, die scheiding maakt” was gewoon een beschrijving van de geestelijke scheiding tussen de Joden in het land, die nog steeds de voorschriften van de Mozaische wet konden naleven, en degenen buiten het land, die deze mogelijkheden niet hadden. Aangezien hun religie niet verplaatsbaar was, waren degenen in de verstrooiing werkelijk vreemdelingen van de beloften van God, die afhankelijk waren van hun gehoorzaamheid aan de wet. Maar Christus was hun vrede: **“doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om**

in Zichzelf, vrede makende, de twee tot een nieuwe mens te scheppen, en de twee, tot een lichaam verbonden. weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft. En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren; want door Hem hebben wij beiden in een Geest de toegang tot de Vader” (Ef.2:15-18). Deze vrede was tot stand gekomen in de periode van de Handelingen, toen onbesneden Joden en heidenen werden opgenomen in het zendingswerk van Paulus en anderen. Paulus vervolgt: **“Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest” (Ef.2:19-22).** Paulus begreep dus dat God in Christus, in de bedeling van de genade van God, alle barrières had weggenomen, zelfs die van de Mozaische wet, de basis van de joodse religie.

Gepubliceerd in december 2005